

Jalousi i søskendeflokken.

Jalousi i en søskendeflok, er ikke så ualmindelig endda. Ikke så underligt, da opmærksomheden jo skal deles med eks. to andre søskende. Og et barn er jo født med et stort behov for at føle sig som noget særligt i forhold til mor og far. Det sker derfor ofte, at et større barn bliver irriteret på lillesøster og mobber det – dels ved at tale ned til det og dels ved at skubbe til det, så det måske vælter og slår sig.

Forældres reaktion er, som noget naturligt, at beskytte den svage part, hvorfor mobberen oftest ender med at blive skældt ud og få at vide, at noget sådant er ganske uacceptabelt, samtidigt med at den lille tages op på skødet. Men det er at reagere på symptomet i stedet for årsagen. Vi ser der foregår noget uretfærdigt, så lillesøster græder – og reagerer ved at skælde ud og trøste den der er blevet mobbet.

Det er jo ganske forståeligt – men ved den reaktion, fremmer vi risikoen for at noget sådant gentager sig. Der er nemlig en årsag til, at storebror skubber til lillesøster. Det er ikke fordi han er mærkelig eller er af en hidsig karakter. Vi kan også være helt sikre på, at han slet ikke ønsker at skubbe til lillesøster – at det egentligt er ham lige så meget imod, som forældrene. Så længe han ikke er mindst ti år gammel, er han imidlertid udpræget impulsstyret og ikke intellektuel styret – måske styrer tankerne kun 5% af hans handlinger. Når impulserne derfor gør ham opmærksom på, at han får for lidt opmærksomhed, reagerer han for at beskytte sig selv mod den angst der opstår ved ikke at føle sig set. Når forældre så reagerer ved at skælde ham ud, bliver han blot bekræftet i, at han er mindre værd end sin lillesøster – det er hvad impulserne fortæller ham.

Det er derfor vigtigt, at vi ikke skælder storebror ud når han mobber, men i stedet bruger tid på at finde ud af årsagen. Måske stiller lillesøster sig altid imellem ham og hans forældre. Hvis storebror derfor skubber til lillesøster så hun græder, så skal lille søster trøstes, til hun igen er glad. Derefter går vi hen til storebror og får en rolig og omsorgsfuld stund med ham, hvor han bekræftes i, at det er i orden at være vred – men at det er bedre han fortæller om sin vrede end skubber. Desuden spørges positivt til hans vrede, i bevidstheden om, at der er en årsag – måske kender forældrene allerede årsagen, hvis de tænker efter. Til slut fortælles stille og roligt, at det jo ikke er i orden at skubbe til lillesøster. Hvis forældre først forstår storebror, så vil han også være ivrig efter at forstå sine forældre – og omvendt.

Kærlig hilsen,
Steen.